

**INSTITUTUL DE SILVICULTURĂ CÂMPULUNG MOLDOVENESC
- STUDIU ISTORIC (VI) -**

Prof. ing. Dimitrie D. Ionescu

**VI. EVOLUȚIA PROCESULUI DE
PREGĂTIRE A STUDENȚILOR**

a. Pregătirea teoretică

Din cele arătate la punctul precedent (punctul 4) privind evoluția corpului didactic a rezultat că, deși a existat o oarecare fluctuație în cadrul acestui corp, totuși s-a putut conta pe un număr relativ satisfăcător de cadre care și-au desfășurat activitatea cu continuitate de la angajarea lor până la transformarea la Brașov. S-a dezvoltat acest subcapitol, ca argument, în special, pentru a se putea face o deducție normală: rezultatul acestei activități continue timp de 5, 4 și 3 ani, a majorității cadrelor didactice într-un mediu propice ca cel creat aproape chiar de la început în cuprinsul institutului și cu asigurarea crescândă și rapidă a posibilităților de documentare, procesul de învățământ a cunoscut o permanentă și deosebit de valoroasă creștere. Paralel condițiile au determinat în timp scurt și o disciplină liber consimțită a studenților, dublată de o dorință de bună pregătire, atât ca rezultat al atenției cadrelor didactice, cât și ca rezultat al activității organizației U.T.M., care se preocupa în mod deosebit, perseverent, de comportarea în general și de activitatea de pregătire a studenților în special.

În ce privește activitatea de creștere a calității pregătirii, trebuie să arătăm totuși, că pe toată durata existenței institutului, nu s-a reușit să se

multiplie nici un curs. Faptul își are explicația în aspectele următoare.

Elaborarea unui curs chiar într-o formă provizorie ar fi cerut în general o durată de timp cel puțin de 2 - 3 ani, dacă materialul documentar de cea mai mare noutate s-ar fi putut avea ușor la îndemână. Ori, acest fel de material, care exista în majoritate în limbi străine, nu era totdeauna accesibil, traducerile fiind foarte costisitoare și greu realizabile la volumul mare ce era necesar, din cauza duratei în timp. Însăși Institutul de Cercetări Silvice nu dispunea, în perioada respectivă, de o documentație suficientă pe care și cadrele didactice să o fi putut folosi mai grabnic. Din această cauză, manuscrisele cursurilor pe care cadrele didactice le elaborau, aveau o formă provizorie și trebuiau mereu adnotate și chiar refăcute de la an la an. Orice multiplicare s-ar fi făcut, mai târziu nu ar mai fi avut o valoare corespunzătoare.

Trebuie să se recunoască faptul că, în noua orânduire social - politică, pentru ca aceasta să se oglindească în mod cât mai exact în cursurile care s-ar fi scris, era necesară și o creștere a nivelului ideologic în mod corespunzător al cadrelor didactice, pentru care trebuia să mai treacă un timp.

Dar, chiar în încercările de multiplicare în 6-8 exemplare a cursurilor, în forma provizorie acestea se puteau obține numai pe foiță, la mașina de scris. Randamentul acțiunii a fost

foarte mic. Nu s-au putut dactilografia totuși, din motivele care s-au arătat, decât câteva fragmente de cursuri : *Silvicultură generală* (partea de ecologie a prof. ing. Gh. Ciumac de cca. 150 pagini), câteva capitole din *Fizica generală* (prof. dr. V. Craifăleanu), un manual de *Tehnica culturilor silvice* de E. P. Zaborovski (tradus din limba rusă), de circa 300 pagini.

Alte mijloace pentru a se realiza multiplicări, cu toate încercările făcute, nu s-au putut achiziționa - neexistând în comerț - ceea ce sigur ar fi ajutat mult acțiunea, și ar fi putut exista realizări chiar în acest stadiu de formă provizorie a cursurilor.

Drept urmare, mijloacele amintite la momentul potrivit, adică verificarea notelor și adnotarea lor la consultații (care au rămas totuși cel mai eficient mijloc de îmbunătățire a pregătirii) și la meditații, la care, față cu recomandarea cadrelor din conducere, asistenții îndrumați de cadrele de predare erau foarte perseverenți, ca și metoda lucrărilor de control, frecvente, cu note și analize critice asupra rezultatelor, inclusiv punerea la punct a neînțelegerilor, au reușit să ridice mulțumitor nivelul de pregătire a studenților. Este drept, eforturile erau cam mari, dar și satisfacțiile rezultatelor bune erau pe această măsură.

b. Pregătirea practică

A fost activitatea urmărită cu deosebit interes și în mod permanent.

În primul an, datorită greutăților de instalare a laboratoarelor, precum și datorită programului de cursuri încărcat (discipline multe, cursuri începute cu o lună și jumătate mai târziu), accentul pe învățământul aplicativ a fost mai slab, ceea ce era de fapt o consecință normală.

Laboratoarele de botanică și topografie, bine dotate, au început a lucra încă de la finele semestrului I al primului an. Ca rezultat, planul de lucrări de laborator a fost oarecum satisfăcător îndeplinit.

Laboratoarele de zoologie și entomologie forestieră, neinstalate încă, în primul an au constat mai mult din seminarii la care se prezentau în sală piese din colecția ce fusese adusă de la București (animale și păsări împăiate, insectare și planșe colorate reprezentând fauna forestieră).

Laboratorul de mineralogie, petrografie și pedologie era complet nedotat. La seminarii s-au făcut unele prezentări de materiale : minereuri și roci, din câte au putut fi colectate (conferențiar Gh. Cuptor prin deplasări speciale), sau împrumutate de la liceele locale (Liceul "Dragoș Vodă" și Liceul de industrializarea lemnului și exploatarea pădurilor); de asemenea, unele profile de sol colectate special în cutii.

Nu s-au făcut lucrări de laborator la chimie și fizică unde, în afară de sticlărie și accesorii pentru experimentări la chimie nu a existat nici o dotare și, așa cum s-a arătat, nici nu s-a putut procura. La chimie, câteva exemplificări experimentale s-au făcut în ore combinate seminar - laborator, dar și acestea, mult restrânse din lipsa reactivilor, erau făcute demonstrativ de profesor (dr. V. Craifăleanu).

Modalitatea de suplینire a acestor carențe privind învățământul aplicativ a constat în ieșirile pe teren, cu colective de cadre didactice de la mai multe specialități (dendrologie și botanică, pedologie cu mineralogie, silvicultură, tehnica culturilor silvice), ieșiri înlesnite de distanțele mici ce trebuiau parcurse până la pădurile din marginea orașului.

Studentilor li se atragea atenția și li se explicau toate problemele ce fuseseră dezbătute la cursuri sau care urmau să fie abordate. Ședințele de teren se încheiau cu concluzii finale pe specialități, cu consemnări în carnetele de teren, care erau apoi verificate de cadrele didactice ajutatoare și notate.

Asemenea lucrări au început încă din luna martie 1949 (semestrul II al primului an de funcționare) și ele aveau loc cu destulă regularitate, două sâmbete pe lună.

S-au făcut și unele deplasări mai mari de câte o zi, duminica, după începutul primăverii, care, din păcate la Câmpulung era destul de târziu. Acestea erau foarte mult dorite de studenți, constituind și o recreere activă.

Toate deplasările, indiferent, scurte sau lungi, se încheiau și cu recoltări de piese pentru studiat la Institut: muguri și fructe de arbori și arbuști, apoi frunze și flori de arbori și arbuști, plante erbacee, minereuri și roci, piese de lemn, insecte de pădure etc. Cu asemenea activitate s-a contribuit mult și la creșterea colecțiilor care serveau lucrărilor la laboratoare, care au crescut în acest mod foarte mult.

Tot prin lucrări de teren s-au făcut și primele exerciții de topografie, după o primă parte a studierii aparatelor. Terenul din curtea și chiar din jurul Institutului era frecvent împânzit de grupuri de studenți care, în jurul aparatelor topografice diverse, sub conducerea cadrelor catedrei, făceau aplicații, prin schimb de ore cu alte discipline, câte o după amiază întregă.

Îndeletnicirea era plăcută și atragea mult pe studenți, iar zelul cadrelor didactice își arăta roadele în ușurința cu care studenții se deprindeau să mânuiască destul de marea diversitate a aparatelor.

Desigur, după cum s-a mai arătat, a fost greu primul an de pregătire practică. Dar în anul următor (1949-1950) și cu deosebire în cei ce au urmat, câteva laboratoare erau total amenajate și au funcționat din plin (botanică, fitopatologie forestieră și dendrologie, zoologie, entomologie, protecția pădurilor, topografie), cu rezultatele scontate.

Așa de exemplu, cu piesele și materialele aduse de la București și cu un numeros material adus sau preparat de conf. dr. Mircea Ene, ca și cu mobilierul ce s-a executat, a fost pus la punct în acest al doilea an un corespunzător laborator de entomologie forestieră și protecția pădurilor, unde chiar studenții făceau cercetări proprii datorită numărului suficient de aparate.

Din anul 1949-1950 a început a funcționa laboratorul de mineralogie, petrografie și pedologie (prof. ing. Dan Ciolac), nu numai prin colecțiile destul de numeroase de roci adunate, dar și printr-o serie de profile de sol nu numai locale, ci și din alte zone din țară; tot aici au început a se adapta și o serie de aparate pentru unele lucrări de laborator (site metalice, pâlnii, cristalizoare) necesare unor sumare analize, mecanice și chimice ale diferitelor tipuri de sol și ale profilelor acestora. Nu se poate afirma că până la mutarea institutului, laboratorul de pedologie a putut executa lucrări la nivelul necesar. Dar, cu experimentări incomplete, chiar și cu explicațiile asupra definitivării acestora, cu planșe desenate, s-au dat cunoștințele satisfăcătoare.

Laboratorul de fizică nu s-a putut în nici un fel realiza. Ar fi fost necesar un atelier mecanic de mare precizie, piese de sticlă, de lemn sau metalice care să poată fi adaptate specificului diverselor aparate, ceea ce a fost imposibil. În

comerț astfel de aparatură nu a existat, iar atelierele de materiale didactice ale Ministerului Învățământului au început să funcționeze mult mai târziu și nu executau aparatura pentru fizică la nivelul universitar.

Laboratorul de chimie nu a putut fi pus în situația de a se executa experimentări de către studenți. Tot ce s-a putut face s-a realizat de prof. dr. Craifăleanu, care în primii ani nu a avut nici asistent; el a instalat diferitele lucrări experimentale, cu aparatura ce o avea și cu unele improvizații proprii și chiar cu reactivi pe care și-i procura singur, pe care apoi le-a prezentat în fața studenților. Aceștia își notau (făcând și schițele necesare), experimentările pe care tot profesorul le sintetiza la tablă. Astfel a funcționat acest laborator până la mutarea institutului la Brașov. Rezultatele au fost și ele satisfăcătoare.

Un laborator care s-a dezvoltat vertiginos chiar din toamna anului 1949, a fost cel de silvicultură și tehnica culturilor silvice, unde era și un colectiv mai larg (prof. ing. Dimitrie D. Ionescu, prof. Gh. Ciumac, asistent apoi lector ing. Ilarion Vlase, asistent Petre Ciobanu și apoi asistent ing. Anatolie Marian și lector ing. Sextil Puiu), din cauza disciplinelor multe ce țineau de acest colectiv (silvicultură generală și ecologie, tehnica culturilor silvice cu cele trei mari subcompartimente: semințe forestiere, pepiniere silvice și împăduriri, zone verzi, ameliorarea terenurilor degradate). În timp relativ scurt s-au organizat colecții de semințe, aparatură de analiza semințelor (mecanică fiziologică și biochimică); apoi planșe, desenate de cadrele didactice și de studenți, cu reprezentarea lucrărilor de regenerare și de îngrijire a arboretelor de diferite vârste, colecții de puiți prin cultivarea în recipiente speciale. Laboratorul a cuprins

repede două săli în care lucrau și cadrele didactice, ținând loc de cabinete și aici făceau experimentări și studenții, chiar din anul 1949-1950 (anul III), pe grupe mici, sub supravegherea colectivului de catedră.

Din primăvara anului 1950, în curtea căminului nou s-a înființat și o pepiniere de 300 m², în care toate lucrările erau executate de studenți (pregătirea solului, fertilizare, semănături, întrețineri de culturi etc.). S-au cultivat specii locale (molid, brad, pin și larice), făcându-se încercări - relativ reușite - cu brad și gorun.

Încă un mod de pregătire aplicativă a studenților a fost elaborarea de proiecte sau studii, cum au fost cele executate la dendrometrie, amenajament, silvicultură, tehnica culturilor silvice și ameliorarea terenurilor degradate, corectarea torenților, drumuri de scoaterea lemnului din pădure ș. a. Aceste studii și proiecte aveau la bază date concrete, elaborate de cadrele didactice pe bază de hărți sau măsurători făcute pe teren de studenți. Tot studenții făceau documentarea privind condițiile locale, pe bază de bibliografie și chiar prin unele observații proprii dacă punctele de execuție nu erau prea depărtate. Lucrările aveau la bază calcule de cost și eficiență economică, precum și studii de amenajare și execuție planificată.

Pentru asigurarea executării individuale a lucrărilor, temele conțineau elemente de diferențiere, astfel încât, chiar din ipoteză studenții să fie obligați a-și furniza date și a găsi soluții conform premizelor proprii, care trebuiau să ducă la calcule și rezultate diferențiate.

Deoarece învățământului aplicativ pe teren în tot cursul anului se făcea numai pe terenuri aflate în raza jud. Câmpulung sau cel mult în cele foarte

apropiate, cu condiții mult asemănătoare, pentru ca studenții să poată fi inițiați și în lucrări privind alte zone de vegetație care prezintă fenomene și aspecte mult diferențiate (arborete de mai mare diversitate ca compoziție, starea de vegetație, productivitate, starea de degradare, tratamente aplicative, mod de regenerare, apoi fenomene de torențialitate și de degradare sub diverse forme a terenurilor etc.), la fiecare sfârșit de an (după sesiunea de examene) se organizau deplasări de câte 10-15 zile, cu trasee bine studiate și cu o gradare a obiectivelor de cercetat în funcție de anii de studii în care se aflau studenții.

Astfel, cu primii ani se făceau deplasări într-o zonă mai restrânsă (Suceava, Botoșani, Rădăuți), la ocoalele silvice din zonele respective, urmărindu-se mai mult cunoașterea arboretelor, a proveniențelor lor, a florei, pe cât posibil a faunei, apoi a tipurilor de sol cu vegetația caracteristică, a lucrărilor de protecția pădurilor.

Cu ultimii ani de studii s-au făcut deplasări care să traverseze toate zonele de vegetație, începând de la stepa dobrogeană, prin lunca Dunării cu Delta, câmpia cu terasele și luncile interioare, zonele colinare, apoi cele montane până la zonele alpine. Se urmăreau punctele cu lucrări de mare interes pe acea vreme: împădurirea luncilor inundabile ale Dunării, refacerea arboretelor degradate din stepă și silvostepă, împădurirea nisipurilor mișcătoare, refaceri și tratamente în cât mai variate tipuri de pădure de quercinee, lucrări mari de corectare a torenților, lucrări masive de împădurire.

În acest mod, cu toate promoțiile care au depășit anul IV la Câmpulung Moldovenesc, s-au vizitat numeroase puncte de mare interes forestier în acele timpuri, cum au fost : împăduririle și

lucrările de stingerea torenților în Vrancea, lucrările de ameliorare din Valea Bujorului (Galați), lucrările de cercetare a perimetrelor de terenuri degradate Putreda și de împădurire a nisipurilor mobile (Hanul Conachi, Delta Dunării, nisipurile din sudul Olteniei și plantațiile respective de salcâm și pin, împăduriri și refaceri de arborete) împreună cu cele de creare a perdelelor de protecție din Dobrogea (pe atunci foarte mult recomandate), refaceri de arborete degradate din silvostepă (Barghideanul - Bărăgan), lucrări de regenerare în stejăretele din câmpia înaltă și coline. În astfel de deplasări, în care responsabilitatea explicațiilor revenea unui colectiv de cadre didactice, acestea fiind ajustate pentru specificul local de responsabilități unităților vizitate, se făceau observații, se atrăgea atenția studenților asupra a tot ce era demn de remarcat și apoi se țineau consfătuiri, în care se explicau cele văzute, metodologii aplicate, soluții de viitor, se puneau întrebări, se dădeau răspunsuri și toate acestea, la terminarea vizitării fiecărui obiectiv; se încheiau cu concluzii critice și cu stabilirea celor mai eficiente măsuri de procedură pentru viitor.

După fiecare astfel de deplasare, la terminarea ei, studenții erau obligați a întocmi referate, în care se prezentau, prin prisma vederilor proprii, cele învățate. Memoriile "copiate" erau respinse și date spre refacere. Ele erau notate și notele se cumula la cele de lucrări practice.

Mărturisiri făcute ulterior de absolvenții întâlniți în producție dovedeau cât de folositoare au fost acele deplasări de studii și cât de bine le-au prins experiența câștigată din cele văzute și auzite, în marea diversitate a locurilor vizitate.

Considerăm că aceste modalități de a consolida cele învățate în cei cinci ani de studii (deplasări de studii, aplicații și laboratoare, deplasări scurte cu caracter local) au constituit metode care au contribuit în mod esențial la buna pregătire a studenților pe care i-am instruit la Câmpulung.

De asemenea, o mare importanță în pregătirea practică de toate genurile a avut-o faptul că majoritatea cadrelor didactice erau specialiști proveniți din producție, cu stagii importante de lucru, trecuți printr-o mare varietate de lucrări. Aceasta le-a ușurat ținerea unor cursuri atractive, deoarece au putut face ușor legătura părții teoretice cu practica terenului, prin exemplificările concrete pe care le-au făcut în toate aspectele prezentate la cursuri și prin indicațiile de evitare a greșelilor. Faptul că a existat o experiență în producție a determinat și o rapidă documentare și o ridicată valoare a prelegerilor.

c. Activitatea de documentare a studenților

În afara metodelor arătate privind munca de pregătire a studenților prin cursuri, seminarii și laboratoare, intensificate prin consultații programate și obligatorii, prin îndrumarea adnotării notițelor luate la cursuri, prin recomandări de bibliografie pe care unii studenți și-au procurat-o prin mijloace proprii, un factor de mare ajutor și care a evoluat mult, a fost cercetarea bibliotecii chiar de la înființarea ei, așa cum s-a arătat, chiar de la finele semestrului I al primului an. Aceasta a fost relativ bogată chiar de la început, datorită unor condiții favorabile de dotare (peste 1000 de titluri în ianuarie 1949).

În anii care au urmat, activitatea de dotare a fost dusă în mod susținut și

până la finele anului 1952 numărul titlurilor era de peste 13.000.

În dulapurile bibliotecii, în afara literaturii de specialitate în limba română și în diferite limbi străine (germană, franceză, rusă), s-au aflat numeroase lucrări cu caracter ideologic, constând din volume de bază și foarte numeroase broșuri, unele cu caracter ocazional, iar altele dezbătând anumite probleme din complexul lucrărilor ideologice sau explicând momente importante din activitatea de zi cu zi a conducerii de partid.

Un număr restrâns de titluri din literatura beletristică primită prin Comitetul Județean de Cultură, urmau să fie predate bibliotecii sindicatului, lucru ce s-a făcut în preajma plecării din Câmpulung Moldovenesc.

Structura bibliotecii la finele anului universitar a fost cea prezentată în tabelul 1. Așa cum s-a arătat, din bibliotecă lipseau aproape complet cursuri de specialitate. În afara a câteva din cursurile predate la fosta facultate de la București : *Silvicultura* (teorie și tratamente) a prof. M. Drăcea; *Amenajarea pădurilor* de prof. V.N. Stinghe, *Instalații și transporturi forestiere* a prof. D. Sburlan, *Protecția pădurilor* a prof. Gr. Eliescu și, în afară de colecțiile de publicații ale Institutului de Cercetări Silvice, mai apropiate de unele capitole din cursurile predate și accesibile studenților, restul titlurilor erau în majoritate tangente la disciplinele predate. În adevăr, bune pentru documentare, dar mai mult pentru cazul lucrărilor de cercetare, decât pentru tineretul care atunci se iniția.

Cu toate acestea, de la consultații se putea vedea că și o bună parte din astfel de materiale erau cercetate de studenți și adesea se constata cu plăcere legătura făcută de aceștia din cele citite,

Tabel numeric al titlurilor din biblioteca Institutului de Silvicultură
Câmpulung Moldovenesc în iunie 1953

Anul	Număr de cărți intrate									Total
	Românești			Străine			Sovietice			
	Tehni- ce	Ideo- logice	Beletris- tice	Tehni- ce	Ideo- logice	Beletris- tice	Tehni- ce	Ideo- logice	Beletris- tice	
1948/49	390	578	24	-	-	-	82	-	-	1074
1949/50	1222	366	44	1350	-	5	82	-	-	3069
1950/51	987	3558	111	115	-	2	237	-	-	5010
1951/52	614	877	32	-	-	-	17	-	-	1540
1952/53	1539	1012	37	-	-	-	141	-	-	2729
Total	4752	6391	248	1465	-	7	559	-	-	13422

cu materia predată. Totodată, se observa cum orizontul în diferite probleme se lărgea continuu, la o bună parte din studenții mai activi, mai dornici de instruire și s-a dovedit că nu erau puțini aceia care doreau să insiste chiar mai mult și să cunoască mai larg unele probleme. Mai mult, unii dovedeau chiar atracție către a căuta să cerceteze unele din aspectele ce li se păreau mai atractive.

d. Activitatea de cercetare științifică a studenților

Pentru unii dintre studenții doritori a pătrunde mai adânc în cunoașterea unor probleme, s-a luat măsura a se înființa unele cercuri științifice studențești, îndrumate de cadrele didactice. Astfel de cercuri au fost :

1. Cercul de cercetare științifică pentru științele naturii, dirijat de prof. dr. Iuliu Morariu. Înființat în anul 1949-1950.

2. Cercul de cercetări științifice în domeniul culturii pădurilor, dirijat de lector ing. Ilarion Vlase, înființat în anul 1950-1951.

În cadrul acestor cercuri, activitatea se desfășura pe bază de teme și metodici, cercetările având loc cu

ocazia ieșirilor pe teren, iar când timpul permitea, chiar prin ieșiri cu caracter special.

Astfel, la cercul de cultura pădurilor s-au atacat problemele :

- condiții de germinare a semințelor de răsărire în germinatoare improvizate, cu stabilirea celor mai practice germinatoare;

- condiții de răsărire a semințelor diferitelor specii în pepinieră prin semănăturile de toamnă și cele de primăvară.

La cercul științific de studiul naturii, s-a propus și au început cercetări pentru o monografie floristică din arboretele situate în jurul orașului Câmpulung Moldovenesc.

Menționăm că aici, la Stațiunea de Cercetări Științifice Câmpulung Moldovenesc a Institutului de Cercetări Silvice din București, care funcționa în localul Institutului, numeroși studenți au luat parte la instalări de experimentări și la culegeri de date pe baza metodicilor și indicațiilor date de șeful stațiunii.

Este păcat că în toată activitatea de cercetare, desigur aflată în curs de desfășurare de către aceste cercuri, nu am avut și ceva date asupra unora din constatările făcute, eventual rezultate obținute în prealabil la aceste cercetări,

deoarece la încheierea anului universitar 1952-1953 erau în desfășurare, iar din vara anului 1953, când s-au început lucrările de împachetare pentru mutarea la Brașov, au fost părăsite.

A fost totuși un început care promitea, început care, desigur, s-a produs relativ târziu, însă numai atunci când condițiile au permis. În mod sigur, aceste cercuri s-ar fi înmulțit și ar fi dat și rezultate demne de apreciat.

e. Alte activități ale studenților

Începând cu anul universitar 1950-1951, când existau deja patru ani de studii, cu un număr crescut de studenți (269) și când programele de cursuri nu mai erau atât de încărcate ca în anii trecuți, studenții, sub conducerea U.T.M., au început să desfășoare și unele activități extrașcolare.

În primul rând, s-a întărit organizația U.T.M. din Institut, care a desfășurat o activitate mai bine organizată, pe bază de planuri de muncă în care se prevedeau :

- datele ședințelor organizatorice;
- datele ședințelor de învățământ și educație politică pe linie de tineret;
- datele ședințelor de analiza muncii și a rezultatelor periodice obținute de studenți;
- programele de activitate cultural-artistică.

La acest capitol se pot prezenta rezultate deosebite, deoarece studenții au avut o serie de reușite manifestări cultural-artistice, care au fost întotdeauna urmărite cu un deosebit interes de un public foarte numeros. Studenții au avut un cor destul de bine pus la punct, o echipă de dansuri naționale, o mică formație orchestrală, dar mai ales o valoroasă echipă de teatru. Cele câteva spectacole date în oraș și chiar în localități vecine, mai ales cu piesa

Năpasta de I.L. Caragiale, au avut un succes deosebit. Tot sub egida U.T.M. studenții au organizat frumoase reuniuni tovarășești și chiar baluri, ca și sărbătorirea în colectiv a nopții de Anul Nou.

În activitatea sportivă, studenții s-au dovedit foarte preocupați și s-au găsit numeroase elemente talentate care au făcut ca echipele de volei, baschet, atletism să aibă frumoase succese în concursuri locale și regionale. Echipa de fotbal a studenților era mereu printre cele mai bune din regiune și foarte apreciată de publicul local.

Bogată era și munca studenților în activitatea de sprijin a U.T.M., în munca de îndrumare a tineretului la sate, ca propagandiști.

La toate manifestările în cadrul diferitelor festivități organizate de Județeană de partid, de U.T.M. sau alte organizații de masă, studenții se angajau, realizând diferitele sarcini ce li se trasau (oameni de ordine la manifestații, participanți la demonstrații etc.).

Dar, în afară de aceste participări unanime în activitățile de U.T.M., studenții au avut ca activități extrașcolare chiar și sarcini trasate de minister. Dintre acestea trebuie să menționăm activitatea deosebită pe care promoția anului II (1949 - 1950) a desfășurat-o în cadrul reformei agrare. Întreg anul a fost repartizat în plină iarnă la lucrări topografice în sudul țării, în cadrul reformei agrare. În condiții puțin favorabile de lucru, ei au reușit să termine sarcina ce au avut-o înainte de vreme, cu lucrări care au fost foarte apreciate. Ceva mai mult, au fost solicitați și au acceptat să ajute pe colegii lor de la Brașov, care nu au putut termina la timp lucrările.

VII. CU PRIVIRE LA EVOLUȚIA ACTIVITĂȚII CADRELOR DIDACTICE

Din punct de vedere numeric, s-a văzut care a fost evoluția cadrelor didactice din institut. A rezultat că anual ea s-a îmbunătățit, ajungându-se în ultimul an de existență la un număr satisfăcător și la o echilibrare ca proporție între cadrele de predare și cele ajutoare. Ca urmare, munca cu studenții a putu fi dusă în mod susținut și la un nivel tot mai ridicat. O situație comparativă prin raportarea numărului de studenți ce a revenit anual fiecărui cadru didactic se prezintă în continuare.

În anul universitar 1948-1949, la cei 176 studenți au existat 18 cadre didactice (12 cadre de predare și 6 ajutoare), revenind 14,66 studenți la un cadru de predare, respectiv 29,33 studenți la un cadru ajutător.

În anul universitar 1949-1950, la cei 190 studenți au existat 27 cadre didactice (13 cadre de predare și 14 cadre ajutoare), revenind 14,60 studenți la un cadru de predare, respectiv 13,60 studenți la un cadru ajutător.

În ultimul an de existență, 1952 – 1953, la cei 392 studenți, au existat 33 cadre didactice (16 cadre de predare și 7 cadre ajutoare), revenind 24,50 studenți la un cadru de predare, respectiv 23,06 studenți la un cadru ajutător.

După felul cum s-a dus munca în acest an, în raport cu cei doi precedenți, după rezultatele obținute și din faptul că toate cadrele didactice au putut încă din anul universitar 1950-1951 să treacă și la activități cu un caracter mai profund științific, așa cum vom arăta pe scurt, se poate deduce că evoluția numerică a cadrelor didactice a atins în ultimii trei ani proporția cea mai convenabilă.

De altfel, rezultatele obținute la sfârșiturile de an școlar îndreptătesc afirmația. Dacă pierderile anuale de studenți au fost de 4 - 5%, în anul 1948-1949, ele au scăzut la 3 - 4% în 1949-1950, pentru ca în iunie 1952 să ajungă la numai 0,3%, lucru ce se explică numai prin creșterea experienței cadrelor didactice și printr-o proporționare numerică mai rațională, printr-o selecție care a fost permisă de unele fluctuații, de existența unor condiții din ce în ce mai bune de lucru etc.

Dacă cele arătate până aici, în acest capitol, pot fi justificate prin cifrele care s-au arătat, există o serie de acțiuni ale cadrelor didactice care necesită a fi arătate numai prin simpla prezentare a lor, fără a fi redate cantitativ prin cifre.

Pornind de la primul an de existență al Institutului și chiar de la al doilea (faptul a mai fost amintit), toată munca personalului didactic s-a concentrat în elaborarea prelegerilor de către cadrele de predare și în pregătirea orelor aplicative (seminarii, laboratoare, lucrări practice) de către cadrele didactice ajutoare.

În această primă perioadă, cadrele didactice au avut o participare susținută și activă la diferitele forme de activitate ideologică și politică, pentru ridicarea nivelului propriu ideologic.

În totalitate, cadrele didactice au participat la "Cercul de studii pentru istoria P.C. al U.S." și apoi la cel de "Materialism dialectic și istoric", au frecventat cursurile de limba rusă ciclul I și II. În sfârșit, au desfășurat activități în diferitele organizații de masă ca: Sindicatul Salariaților din Învățământ, ARLUS, ASIT, SRSC etc., unii fiind chiar activiști cu funcții de răspundere (prof. Dimitrie D. Ionescu - președintele Reg. ARLUS în 1948-1950 și al Filialei ASIT în 1950-1952, prof. dr. Iuliu

Morariu - președintele filialei regionale SRSC).

Pentru buna desfășurare a activității generale în Institut, consiliul didactic ținea ședințe, fie după un program fix, fie organizate în funcție de unele evenimente neprevăzute. La aceste ședințe aduceau contribuții substanțiale la buna desfășurare a activității sub toate raporturile. În acest scop, începând cu anul 1950-1951, cadrele didactice au fost angrenate în diferite munci ca :

- responsabili cu urmărirea pregătirii profesionale a studenților, câte un cadru didactic la fiecare an de studii (pe grupe, existând cel puțin două grupe într-un an);

- responsabili cu urmărirea frecvenței la cursuri și lucrări aplicative;

- responsabili cu organizarea și urmărirea schimburilor de experiență între cadre;

- responsabili cu evidența elaborării cursurilor de către cadrele didactice.

De asemenea, unele cadre didactice aveau chiar sarcini de control ca :

- controlul activității în cămine;

- controlul comportării la cantină;

- controlul comportării studenților în oraș;

- controlul frecventării bibliotecii și urmărirea deficiențelor muncii în acest sector;

- urmărirea activității culturale și sportive.

În toate aceste activități, cei care aveau răspunderi întocmeau rapoarte periodice care se analizau în consiliul profesoral, unde se propuneau apoi măsuri de lichidare a lipsurilor și de soluționare a problemelor, în modul cel mai corespunzător bunului mers al muncii pe toate pistele analizate.

O dată cu reglementarea activității și cu ivirea posibilității unei munci

organizate, cadrele didactice au trecut la continuarea activității de cercetare - cei care aveau începute mai de mult astfel de activități (prof. dr. Iuliu Morariu, conf. dr. ing. Mircea Ene, conf. ing. Negru Ștefan) - iar restul au început a se dedica acestei activități fie în diferite colective din afară (Academia R.S.R., Institutul de Cercetări Silvice, Institutul de Proiectări Silvice), fie chiar numai în cadrul institutului.

S-au angrenat în activitatea de cercetare prin colaborare la temele I.C.E.S. unele cadre cum au fost: prof. Dan Ciolac, prof. Dimitrie Ionescu, asistent A. Marian ș.a.

Au fost elaborate și lucrări cum au fost cele privind "*Dăunătorii din pepinierele de molid*" (dr. ing. M. Ene), "*Contribuții la flora R.P.R.*" (dr. Iuliu Morariu).

Multe lucrări care au văzut lumina tiparului și-au avut începuturile, la Institutul din Câmpulung Moldovenesc :

- *Botanica forestieră* (prof. dr. I. Morariu);

- *Protecția pădurilor* (dr. ing. Mircea Ene);

- *Silvicultură generală* (prof. ing. Gh. Ciumac în colaborare cu prof. dr. E. Negulescu);

- *Pedologie forestieră*, manual pentru școli medii (ing. Gh. Cuptor);

- *Administrație și planificare forestieră*, manual de școli medii (ing. Cuptor Gh. în colaborare cu ing. Lăzărescu C.);

- *Tehnica culturilor silvice*, manual pentru școli tehnice silvice (ing. Dimitrie D. Ionescu).

De asemenea, multe din tezele pentru care s-au obținut titlul de doctor au fost începute și lucrate în bună parte la Institutul Câmpulung Moldovenesc de către :

- prof. ing. Gh. Ciumac;

- conferențiar ing. Radu Ichim;
- lector ing. Ilarion Vlase;
- asistent ing. Petre Ciobanu;
- asistent ing. Igor Ceianu;
- inginer Petre Brega.

Nu credem că s-ar putea reproșa că activitatea cadrelor didactice nu a fost rodnică în perioada de activitate a Institutului Câmpulung Moldovenesc. Ca unul care am trăit toate momentele acestui Institut, care am fost în permanent contact cu toate cadrele didactice, care am răspuns și am luat parte la toate activitățile desfășurate, la frământările lor, pot să afirm în mod hotărât că toți și-au făcut cu prisosință datoria și aceasta s-a putut vedea în rezultatele din ce în ce mai bune pe care le-au dat și care au avut ca urmare firească, o creștere spectaculoasă a valorii cadrelor didactice. Acesta este un adevăr imposibil de contrazis. Zi de zi, lună de lună, prin munca lor neostenită, conștienți de importanța sarcinilor pe care le aveau, cadrele didactice au reușit să se ridice la adevăratul nivel corespunzător unor cadre universitare, să capete prestanță, potrivit pozițiilor care le-au fost încredințate.

Desființarea Institutului de la Câmpulung Moldovenesc (făcută în mod rațional, nemaifiind nevoie de argumente) a pus însă cadrele care s-au transferat la Brașov într-o poziție minoră. Nici această situație nu este locul a o analiza. Dar, după patru ani au fost în marea lor majoritate lichidate, frângându-se aripi care ar fi putut aduce contribuții valoroase la dezvoltarea științelor silvice, a profesiei de silvicultor. Criteriile care au stat la baza acestui fapt nu sunt de discutat. Cei mai tineri au putut mai mult sau mai puțin să își refacă drumul. Alții, mai vârstnici nu; au fost aruncați în anonimat,

nemaidispunând de forțe pentru a porni pe căi noi, cu toate încercările făcute.

Cert este un lucru: dacă nu Câmpulungul mergea la Brașov, un lucru foarte posibil ar fi fost ca Brașovul să vină la Câmpulung (!!!). Cum trăiește Institutul de la Petroșani și astăzi, sau chiar cel de la Galați sau Ploiești, sau Bacău și atâtea altele !

Am curajul să afirm că, în nici un caz, rezultatele nu ar fi fost mai slabe, ci, dimpotrivă, tot mai bune. În străinătate, multe institute silvice sunt instalate în localități minore și dau rezultate despre care se aude că nu compromit silvicultura respectivelor țări (R.P. Ungară, R.F. Germană ș.a.)

VIII. CU PRIVIRE LA EVOLUȚIA ADMINISTRATIV - ORGANIZATORICĂ

O activitate cu rezultate cât mai bune, așa cum se cere în mod normal și cum toți cei ce ne desfășuram munca în Institut o doream, impunea o bază organizatorică și administrativă cât mai bine pusă la punct.

S-a văzut că începutul a fost greu, că nu s-a reușit nici chiar din primul an să ne putem desfășura activitatea la nivelul unor unități similare cu o vechime mai mare. De aceea, în fiecare an apăreau greutăți care trebuiau înfruntate și nu de puține ori cu destulă cheltuială de energie.

Deoarece la o serie de astfel de greutăți, după rezolvare, li s-au adăugat noi realizări, noi îmbunătățiri în evoluția institutului, considerăm necesar a le prezenta succint.

a) Realizarea unui nou cămin studențesc

S-a văzut cum s-a soluționat problema căminului studențesc de la bun

început. Satisfăcător și nu prea. În anul al doilea creșterea numărului studenților a impus înființarea unui cămin pentru studente. Ca urmare, s-a obținut un local (o vilă cu etaj, vila Coca) pe str. 7 Noiembrie, colț cu Fraternității, în care s-a amenajat căminul respectiv cu o capacitate de 20 locuri.

Constatându-se, la sesizarea studenților, că spațiul la căminul Tomașevschi este prea restrâns, la solicitarea făcută, Sfatul Popular al orașului ne-a atribuit încă o vilă, așa numita Cabana Deia. Este drept, puțin cam departe, dar destul de corespunzătoare. Aici s-au amenajat încă circa 30 locuri de cazare.

Se poate deduce ușor că era greu de făcut o repartizare echitabilă a studenților într-o situație de așa mare dispersare a căminelor și cu un confort diferit; aveam patru cămine pentru studenți (din care două în extremitățile orașului) și un cămin pentru studente. Însăși serviciul de administrare a lor era greu. Pe de altă parte, creșterea Institutului făcea necesar pentru învățământ și spațiul de la etajul II ocupat de cămin.

Prezentând personal această situație tov. ministru Ion Vințe, acesta a înțeles imediat situația și chiar în primăvara 1949 a dispus Direcției Financiare a Ministerului Silviculturii să caute a se asigura fonduri pentru construirea unui cămin studențesc la Câmpulung Moldovenesc.

Lucrurile au evoluat foarte repede: în vara 1949 serviciul arhitecturii din minister a și cules date de pe terenul obținut de la Sfatul popular. Proiectul fiind gata (arhitect A. Stark), lucrările au început chiar în anul 1949, iar la finele anului universitar 1949-1950 un frumos cămin (parter, etaj și mansardă), stil cabană forestieră, cu o capacitate de 200

locuri, a fost dat în folosință. Bineînțeles, localul era dotat cu toate instalațiile sanitare, băi, spălătorii, cu tot confortul modern.

Acest cămin a permis eliberarea sălilor din etajul II al clădirii pentru învățământ, ca și a cabanei Deia. Au mai rămas în rezervă căminele Tomașevschi și cel din str. Gării. Aceștia li s-au adus noi îmbunătățiri, făcându-le total acceptabile. Cu aceste cămine institutul a funcționat până la plecarea la Brașov.

b) Inființarea serviciului medical

O dată existând un cămin nou, modern, acesta avea prevăzut și spațiul necesar policlinicii studențești. Formată din o sală de așteptare, un cabinet de consultații și o cameră de internare provizorie, policlina a fost dotată de Serviciul Sanitar al orașului cu mobilier specific medical și aparatura necesară. Totodată, a fost încadrat cu jumătate de normă un medic (dr. Doru Ioanițiu), care consulta studenții în fiecare zi după-amiază. A fost o problemă a cărei rezolvare a fost deosebit de utilă pentru studenți și cu bune rezultate.

c) Reorganizarea cantinei

Funcționarea cantinei în subsolul clădirii principale a institutului devenise după primii doi ani destul de stânjenitoare pentru activitatea didactică. Deși prin închiderea sălilor și coridoarelor se limitase accesul și se redusese utilizarea acestora, ceea ce a redus mult zgomotul și curenții de aer, totuși mirosurile de bucătărie și de alimente depozitate dănuiau încă. Aprovizionarea depozitelor, surplusul de personal care deservea cantina, constituiau un plus de mișcare și de zgomot care deranja foarte adesea procesul de învățământ. În plus, cerințele

dezvoltării activității didactice impuneau eliberarea unor spații pentru dezvoltarea atelierelor și a magaziilor cu materiale ale diferitelor catedre.

Acestea s-au putut realiza prin obținerea unui imobil vis-a-vis de Institut, care, având spațiu suficient, cu unele amenajări a permis mutarea cantinei, fiind asigurate sala de mese - la fel de încăpătoare - bucătăria cu anexele și depozitele, în mod satisfăcător.

Subsolul clădirii principale a fost și el reamenajat și în afara celor ce s-a arătat că erau necesare (ateliere și magazii de materiale didactice), s-au creat câteva camere de locuit pentru personalul de serviciu care suplineau și funcții de paznici pentru a nu rămâne institutul complet nelocuit noaptea.

d) Spațiul locativ pentru cadre didactice

O bună parte din cadre didactice și-au asigurat spațiul locativ prin repartiții în imobile care între timp s-au eliberat parțial sau total. Au mai rămas unele cadre didactice care încă nu și-au putut aduce familiile din lipsa unui spațiu locativ suficient.

Intervenindu-se la Sfatul popular al orașului, s-a obținut o vilă spațioasă, aflată în construcție dar încă nefinisată (tencuieli, zugrăveli, vopsitorii, dar cu toate instalațiile gata).

Finisarea s-a făcut de către Institut și imobilul a putut adăposti, relativ confortabil, cadrele didactice care mai aveau nevoie de spațiu locativ pentru a-și aduce familiile. În condiții satisfăcătoare și-au găsit spațiul locativ necesar și alte cadre didactice, în oraș.

Problema spațiului locativ a devenit mai ușor soluționabilă și s-a îmbunătățit mult după mutarea sediului regiunii la Suceava. Aceasta, mai ales

având în vedere solitudinea administrației locale pentru Institut.

e) Dotarea institutului cu un mijloc de transport

Încă din primul an de existență, Institutul a fost dotat, prin transfer, cu un autocamion ce fusese al Fondului Bisericesc. Acesta a fost de mare ajutor, mai ales în perioada de organizare. Deși nu am obținut chiar de la început, ne-a adus multe înlesniri, fiind mijloc de transport la dotări diverse, la aprovizionări, iar ieșirile pe teren cu studenții erau la îndemână, datorită autocamionului.

În scurtă vreme însă, acest mijloc care avea o vechime cam mare, a început a nu mai face față. Imediat ministerul ne-a repartizat un autocamion nou cu care s-a lucrat excepțional.

Ministerul avea în vedere necesitatea dotării cu un autobuz pentru deplasările cu studenții la aplicații pe teren. Problema nu a mai apucat a fi rezolvată. Ea a rămas de domeniul dorinței și a promisiunii: a intervenit mutarea.

CAPITOL FINAL: DREPT ÎNCHEIERE

Am încercat să întocmesc un "*studiu istoric*" asupra unei activități încheiată cu realizarea unui Institut, care s-a înființat, a trăit, dar apoi a dispărut fără urmă și lăsând numai o amintire care aproape că s-a pierdut și ea. De aceea consider că așternerea pe hârtie a "*studiului istoric*" nu poate fi considerată ca ceva inutil, chiar dacă e făcută mai mult din ... amintire.

Este vorba deci despre "*Institutul de Silvicultură Câmpulung Moldovenesc*", a cărui existență s-a simțit nevoia să fie reamintită și în scris,

ideea fiind meritul doctorului inginer Radu Ichim, șeful Stațiunii de Cercetări pentru Cultura Molidului din Câmpulung Moldovenesc.

În acest scop, așa cum am mai arătat, s-a adresat aceluia care i-a pus baza și care, cu multă plăcere, a încercat să devină autorul acestui studiu.

Așa cum s-a văzut, am avut cinstea să fiu delegat și să înființez acest institut în toamna anului 1948, an care face parte din perioada cea mai activă a vieții mele, când vârsta deplinei maturități și energii, ca și posesia unei bogate experiențe, mi-au dat posibilitatea să nu mă sperii de greua și complexa sarcină. Așa am avut curajul să trec la fapte, curaj alimentat și de ambiția de a reuși.

Am scris aici ce și cum am lucrat. Poate că în condițiile în care am lucrat, un altul ar fi putu face ceva mai mult și mai bine. Totuși, judecând acum, după ce au trecut circa 30 ani de la cele ce am realizat, îmi vine însă să cred că ceea ce am făcut nu a fost rău; că a fost o realizare care a meritat să fie apreciată favorabil, așa cum de altfel s-a și întâmplat. Mă bazez, când fac această afirmație, pe ceea ce ajunsese Institutul numai după primii doi ani de funcționare, cât timp l-am condus personal, dar și pe ceea ce s-a mai adăugat ca urmare a temeliei pusă de mine, trei ani după aceea. Trei ani, din care doi eu am mai fost totuși director de studii.

Am arătat că rezultatele au fost favorabile. Prin ce se poate demonstra aceasta ? Cel mai bine prin modul cum a fost pregătit tineretul pe care l-am avut în grijă, iar aceasta prin rezultatele pe care, ca ingineri silvici, foștii studenți ai Institutului le-au dat.

Nu mă pot lăuda că sunt prea documentat în ceea ce privește realizările absolvenților de la Câmpulung

Moldovenesc, sau ale celor care au început și au studiat trei-patru ani acolo, terminând apoi la Brașov, deci care au avut baza pusă tot la Câmpulung. Totuși, de vreme ce nu am auzit decât de foarte puține cazuri de comportare necorespunzătoare, de căderi în greșală ale unor absolvenți, în schimb, despre restul, despre marea majoritate, îmi vin din când în când vești, când despre unul, când despre altul, care mă încântă ca având comportări meritorii. Concluzia este evidentă: Institutul a dat promoții bune, care și-au luat pe umeri povara grelei gospodării a mării economii forestiere și o duc cât se poate de satisfăcător.

Dar se mai poate vorbi și despre unii absolvenți care au depășit toate așteptările. Unii au ajuns să treacă examene de doctorat : dr. ing. Darie Parascan, șeful catedrei de botanică de la Universitatea Brașov, dr. ing. Ioan Milescu cu o frumoasă activitate de sector la Președenția Consiliului de Miniștri și mai recent în Ministerul Economiei Forestiere, dr. ing. Constantin Bândiu, dr. ing. Alexe Alexe (fost Iacovlev Alexe), dr. ing. Smejkal Geza, eminenti cercetători sau proiectanți în I.C.A.S., dr. ing. P. Brega din Direcția Silvică Suceava sau adânc regretatul, de foarte curând și mult prea devreme, decedatul dr. ing. Papavă Alexandru, fost director al Direcției Internaționalei Forestiere România-Nigeria.

Alții, fără a fi trecut încă doctoratul s-au evidențiat în mod deosebit ca cercetători științifici: ing. Pascu Tudosoiu cu importante realizări în mecanizarea lucrărilor silvice, ing. Viorel Grapini, ing. Mihalache Ana, ing. Haring Petre, ing. Duran Vasile, ing. Răescu Valeriu, iar alții cu bogate realizări în producție : ing. Neacșu Aurel, ing. Mihalache Vasile, ing. Popescu T.

Mihai, ing. Ionescu Traian ș.a., care au deținut sau dețin încă posturi importante în aparatul silvic.

Exemplele acestea, deși sunt convins că mai sunt încă multe de dat, sunt mărturie cu privire la frumoasa comportare a absolvenților Institutului de la Câmpulung Moldovenesc.

Aceasta, ca și numeroasele aprecieri favorabile făcute de unii sau alții și care, de-a lungul timpului, mi-au ajuns la ureche asupra a ceea ce a fost Institutul Câmpulung Moldovenesc, mă fac să nu am rezerve asupra reușitei muncii care s-a depus.

Aș mai aduce un argument de ultim moment. În toamna anului 1949, în luna noiembrie, a avut loc la Câmpulung, în localul Institutului de Silvicultură, ultimul Congres al Societății Progresul Silvic, așa-numitul congres al inginerilor silvici. Au participat aproximativ 400 de ingineri din toate sectoarele de activitate din țară: Centrala Ministerului, Institutul de Cercetări Silvice, Direcțiile Silvice regionale, Ocoale silvice.

Organizarea ne-a aparținut, responsabil a fost prof. ing. Gh. Ciumac, proaspăt numit. S-a reușit a se face față cazării, organizării mesei, chiar și mesei festive de închidere a congresului. Dar ceea ce am reținut și nu voi putea uita niciodată au fost aprecierile măgulitoare asupra stadiului în care se afla organizarea institutului la numai un an de funcționare și acestea au venit de la: acad. dr. ing. Constantin Chiriță, acad. dr. ing. I. Popescu Zeletin, dr. ing. Nic. Ghelmeziu, prof. ing. Nicolae Constantinescu, ing. Sergiu Pașcovschi și numeroase alte personalități silvice, care, în afară de admirație, și-au manifestat și încrederea în roadele pe care Institutul le va da sub raportul calității cadrelor ce le va produce.

Mărturisesc că, deși în toată viața mea de silvicultor, în care am făcut uz de

toată priceperea mea și am pus în slujba meseriei tot entuziasmul și toată pasiunea de care am fost capabil, din tot ceea ce am realizat, în afara celor ce am făcut ca cercetător științific și a puținului pe care l-am scris și tipărit, realizarea Institutului și munca de dascăl mi-au dat cele mai mari satisfacții și le consider ca pe cele mai frumoase reușite ale vieții mele.

Recunosc că din toate cele ce am expus în studiul întocmit, multe lucruri pot apare ca având un caracter strict personal, deci nelipsite de oarecare culoare subiectivă. Important este însă că oricine va citi acest studiu se va putea convinge că Institutul a fost o realizare pentru care s-a muncit.

S-a muncit la început greu, de unul singur, cu eforturi nebănuite, apoi într-un colectiv din ce în ce mai crescut, până ce s-a ajuns la o armată de salariați, în frunte cu ilustra pleiadă de cadre didactice pe care am prezentat-o în detaliu.

Tuturor acestora le aduc mulțumirile mele pline de recunoștință și le mărturisesc că sunt conștient că fără toți aceștia ca și fără alții, care nu au apărut, istoricul acesta, redat aici, nu ar fi putut fi scris: nu ar fi avut obiect (sfârșit).

Februarie 1982

Din partea redacției

Tuturor celor interesați de această retrospectivă istorică le facem cunoscut că se pregătește spre editare întregul studiu istoric al prof. ing. D. D. Ionescu. Cei interesați de procurarea cărții pot face comenzi pe adresa: Stațiunea Experimentală de Cultura Molidului Câmpulung Moldovenesc, Calea Bucovinei nr. 73, 5950 Câmpulung Moldovenesc, jud. Suceava, pentru Redacția revistei „Bucovina Forestieră”.